

CZESLAW KOZON

ROMERSK-KATOLSK BISKOP AF KØBENHAVN

GL. KONGEVEJ 15

DK-1610 KØBENHAVN V

Biskoppens fastebudskab 2025

Kære trosfæller,

Hver år udsender Paven traditionen tro et budskab for fastetiden. Fordi 2025 er et jubelår, får fastetiden i år en ekstra markant betydning. Jubelårets motto om at være håbets pilgrimme gør fastetidens budskab om omvendelse og fornyelse særligt aktuelt, fordi omvendelse og fornyelse kan være med til at mobilisere håb.

Mottoet for Pavens budskab i år er "Lad os vandre sammen i håb." Tro mod sin pædagogiske stil mediterer pave Frans over tre punkter: *at vandre, sammen og i håb*. Vi bliver opfordret til at være i bevægelse, til at begive os ud af komfortzoner og til at gøre det i håb. Det er egentlig traditionelle tanker til en fastetid, som naturligt skal appellere til vilje til omvendelse og omsorg for vor næste. Tanken om håb er som sagt i tråd med jubelårets anliggende, men også ekstra relevant i lyset af de mange dramatiske ting, der i øjeblikket sker i verden.

I den sidste tid hører vi jævnligt udtryk for bekymring over, at ingenting er som før, den hidtidige verdensorden er ved at blive brudt op og bryde sammen, gamle alliancer holder ikke længere. Alt dette kommer oven i, hvad vi har været konfronteret med i flere år: igangværende krige, mennesker på flugt fra fattigdom og anden nød eller fastholdt i disse onder, klima- og miljøkrise, hvortil kommer vore bekymringer for de udfordringer, vi som Kirke står overfor.

På denne baggrund, ikke mindst i lyset af talen om det igangværende sammenbrud i verdensordenen, kan nogen måske synes, at Pave Frans' appeller om omvendelse og personligt engagement for ens medmennesker kan virke verdensfjerne. Hvad kan vi små mennesker gøre, spørger vi os måske, og skulle Paven ikke snarere adressere de store, verdensbevægende begivenheder? Nu gør Pave Frans også i høj grad det, og ret så utrætteligt; men derfor er en appel til hver enkelt af os om omvendelse absolut ikke uden relevans.

Selv om der er lang vej fra de dramatiske begivenheder og de mægtiges beslutninger til det enkelte menneskes situation og måde at leve på, så hænger tingene alligevel sammen. Vi er med vor tro på Gud og vor omgang med vore medmennesker med et at præge udviklingen. Selv om det kan synes op ad bakke, er det ikke desto mindre det, vi som kristne er kaldet til at være med til i verden. I det, vi traditionelt kalder den frie verden, vil vore samfund ofte gribes af ledere, som tager bestik af en udvikling, vi med vor måde at leve på har været med til at præge og udnytte.

Som det undertiden sker, vil de positive virkninger af vort kristne engagement være mindre synlige end vore forsømmelser. Ligeledes er der mange mennesker, som er magtesløse over for udviklingen og let kommer til kort. Under alle disse forhold forbliver pave Frans' appel om en fælles vandring i håb relevant. Et opbrud væk fra synd og ind i tilbedelse af Gud og engagement for vor næste vil altid rykke noget og appellere til vor gode vilje. Men også dér, hvor verdens begivenheder overvælder os, har pave Frans og jubelåret noget at sige os. Selv om der i disse dage tales om irreparable sammenbrud, så lærer det kristne håb os ikke at give op og fortvivle, men at bevare troen på, at en indsats for Guds rige og et liv med ham aldrig forbliver uden virkninger.

Fastetiden skal forberede os til en festlig fejring af påsken ved, at vi lægger de ting bag os, som tilslører et autentisk kristent liv. Det er en årligt tilbagevendende rytme; men lad dette års fastetid og jubelåret som helhed også være udtryk for en tro på, at en ny og lysere tid kan komme. Alt så sort og håbløst ud, da Kristus døde, men det blev ikke ved det. Sådan kan vi også håbe på, at det ikke bliver ved det, der nu ser sort og håbløst ud. Lad os holde fast ved, at ”håbet ikke gør til skamme” (Rom. 5,5).

Paven har ikke politisk magt, men er en moralsk autoritet, som kan forsvare sandheden og plædere for fred og retfærdighed. Pave Frans' sygdom er med til at øge vor bekymring for verdens gang. Lad derfor hans helbredelse nu i særlig grad være et anliggende for vor forbøn således, at også hans velbefindende og fortsatte virke blive omfattet af det håb, han er med til at give os.

Jeg ønsker alle en velsignet fastetid med håb i den bekymring, der er skildret ovenfor, men også med traditionel fordybelse i det kristne liv og den særlige katolske identitet, modtagelse af sakramenterne, ikke mindst bodens, og praktisk næstekærlighed, både i dagligdagen og i støtte til indsamlinger til nødlidende.

København, den 3. marts, 2025

